han mener Duelighed i Arbejde. Hendes Mands Hjerte tør forlade sig paa hende, og ham skal ikke fattes Føde. Ellers forlanger jo vi, at Manden skal forsørge Konen, som det hedder, men Salomon forlanger her, at det er Konen, som skal forsørge Manden. Og han udvikler nærmere, hvad han mener med dette. »Hun søger efter Uld og Hør og arbejder gærne med sine Hænder«, siger han. Indkøbet af det Raastof, som trænges til Klær, og saa siden selv forarbejde det. »Hun staar op, naar det endnu er Nat«, fortsætter han, »og giver sine unge Piger deres beskikkede Del« (v 15.) Hun skal staa op, før det endnu er lyst, for at gøre Frokosten istand og sætte Pigerne i Arbejde, efter at de har spist. »Hun udstrækker sine Hænder til Tenen, og hendes Hænder tage fat paa en Rok«. »Hun gør sig Tapeter; hvidt Linned og Purpur er hendes Klæder«. »Hun gør kostelig Lin, Klæde, og sælger det og overantvorder Kobmanden Belter«. Hun skal altsaa ikke alene holde sin Mand og sine Børn med Klæer, men hun skal forsyne Huset med Luxusartikler og desuden arbejde op Sager, som kan sælges til Købmanden. Hun faar nok ikke stor Tid til Hvile. Og ikke nok med det. Hun skal ved Siden drive Spekulationsforretninger. Saa siger Salomon videre: »Hun tænker paa en Ager og faar den, hun planter en Vingaard af sine Hænders Frugt«. »Hun fornemmer, at hendes Kobmandsskab er godt, hendes Lygte udslukkes ikke om Natten«. Hun skal altsaa spekulere »i real estate«, som vi vil kalde det, se at erholde Land til Dyrkning. Og hun skal arbejde med alt dette til sent paa Natten, paa samme Tid som hun skal staa op, før. det gryr ad Dag. Men naar skal da denne arme Arbejdstræl faa hvile? faa sove? — ja, det spørges der ikke om, det hører ikke med til sand Kvindelighed. Og under alt dette Slid, som gaar Nat og Dag, skal hun desuden altid være i godt Humør, glad og tilfreds; thi som der staar: »Styrke og Herlighed er hendes Klædebon, og hun ler ad den kommende Tid. Hun oplader sin Mund med Visdom, og Miskundheds Lov er paa hendes Tunge«. Og hvad Løn faar hun for alt sit Stræv? Jo, først Ros af sine Sønner og Mand — der staar ikke, at han skal hjælpe hende, men han skal rose hende — dernæst skal hun have den Glæde at vide, at hendes Mand er navnkundig i Portene, ikke hun selv; nej, Manden skal have Æren, men hun har Slidet, og saa ender Salomon med at bede om som en Venlighed, at man skal give hende af hendes Hænders Frugt. Hun skal ikke have Ret til sin egen Fortjeneste, men Manden og Sønnerne skal naadigt tilstaa hende Mad og Klær og kanske lidt Fornøjelser atpaa. Det minder mig slaaende om noget, jeg oplevede sidste Søndag. Jeg var ude at spise til Aftens hos en Familie, hvor Manden ingen Tiug gør uden at drikke, hvis nogen vil traktere paa ham, eller true Penger af Konen, og hvor Konen, efter denne Salomons Opskrift, slider og slæber for at holde Huset oppe og føde sin uværdige Mand. Denne Mand sagde da med en vigtig Mine: »Min Kone ønsker at gaa op paa Harmonia Hal i Aften og se paa »Genboerne«, men jeg ved ikke, om jeg skal gi' hende Lov«. »Hun behøver da ikke at spørge Dem om Lov«, sa' jeg, »det er jo hende, som tjener alle Pengene«, hvortil han svarede med et Smil: »Aa ja, jeg ved jo, at De har slige underlige Ideer i det Stykke«. Manden talte, som noget der faldt af sig selv, om at han, Dagdriveren, Drikkeren, som ikke kan forsørge sig selv, dog i Kraft af at være Mandfolk skulde have Ret til at give hende af hendes Hænders Frugt; ligesaa vist som han har Ret ved Stemmegivning at kaste sin Stemme, mens hun, den dygtige, der styrer hele Forretningen og betaler Skatterne, maa sidde hjemme uværdig, fordi hun er født Kvinde.

At formane til Arbejdsomhed og Sparsomhed i et Hjem, at bede de to, Mand og Kvinde, i al Venlighed at hjælpe hverandre med at bære Husets Byrder og bidrage hver sit til at holde Hjemmet gaaende, det er baade godt og sundt og noget, som falder af sig selv: men at praktisere bogstavelig denne Salomos Opskrift paa sand Kvindelighed vilde vise sig en Umulighed. da den vilde sprænge en Kvinde, før Aaret var omme. Thi ved Siden af disse nævnte Pligter, der skal holde hende uafbrudt i Arbejdssælen fra før Daggry til sent paa Nat, har hun da ogsaa den lille Biting at udføre at føde Børn og stelle og opdrage dem. Der er virkelig Skandinaver, som ikke af nogen ond Vilje men af den bitre Nød har været drevne til at virkeliggøre dette kvindelige Ideal saa meget som muligt. Jeg sigter nærmest til de Farmere, som uden en Skilling nedsætter sig paa et Homested langt ude paa Prærien fjærnt fra Folk, og hvor Konen foruden Husstellet og Børnestellet og Kreaturstellet maa deltage i Markarbejdet af Mangel paa Folkehjælp. Resultatet af et saadant Liv er da det, som staar at læse i Indberetninger fra Statens Galehus, at tre Fjerdeparter af de Gale her i Minnesota er Skandinaver, ment paa Grund af Hjemlængsel staar der, men lad os heller sige Sandheden, paa Grund af Overarbejde og Lidelse. Det er liden Trøst for os at vide, at tyske Farmere skal arbejde sine Kvinder ud endnu mere end Skandinaverne. (Sluttes.)

Sløjdens Betydning i Pigeskoler.

Af

Jakobe Nielsen.

I.

Sløjdsagen er ikke længer nogen ny og ubekendt Sag herhjemme. Enhver kender i ethvert Fald Navnet, og de allerfleste kan da snakke lidt med, selv om deres Forestillinger derom egentlig er svage og ubestemte. Men hvad der er det vigtigste, Sløjden har gjort raske og sikre Fremskridt og har nu et saa sikkert Tag i Skolen, at den Dag nærmer sig, da ingen Opdragelsesanstalt længer formaar at lukke sin Dør i for den. I hele Landet over er den i mange Latin- & Realskoler og i nogle enkelte Almueskoler optaget som Fag, og snart vil vi ogsaa kunne faa praktiske Resultater og Erfaringer at se i Pigeskolen, da Sløjden, saa vidt mig bekendt, er indført i ethvert